"मीठे बच्चे– कोही जति नै गुणवान होस्, मीठो होस्, धनवान होस् तापनि तिमी आकर्षित हुनु हुँदैन, देहलाई याद गर्नु हुँदैन।"

प्रश्नः– जुन बच्चाहरूलाई ज्ञान मिलेको छ उनको मुखबाट बाबा प्रति कुनचाहिँ मीठो बोली निस्कनु पर्छ?

उत्तर:– ओहो! बाबा हजुरले त हामीलाई जीवनदान दिनुभयो। मीठा बाबा, हजुरले हामीलाई सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिएर, सबै दुःखबाट छुटाइदिनु भएको छ। त्यसैले कति धेरै धन्यवाद निस्कनुपर्छ।

प्रश्नः– अन्तिम बेलामा बाबा बाहेक कसैमा पनि मोह नजाओस्, त्यसको लागि के गर्नुपर्छ?

उत्तर:– बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! कुनै पनि चीज लोभ वश आफू सँग अधिक राख्नु हुँदैन। अधिक राख्यो भने त्यसमा मोह जान्छ। बाबाको याद भुलिन्छ।

गीतः– धीरज धर मनुवा...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई धैर्यता कसले दिइरहेको छ? बच्चाहरूको बुद्धि तुरुन्त बेहदका बाबा तिर जान्छ। त्यो पनि केवल यतिबेला नै तिमी बच्चाहरूको बुद्धि जान्छ। हुनत बेहदका बाबा तिर धेरैको बुद्धि जान्छ। तर उनीहरूलाई यो थाहा छैन यो संगमयुग हो। बाबा आउनु भएको छ, सबैलाई एकै पटक थाहा त हुन सक्दैन। बच्चाहरू बाबाका बने भने थाहा हुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले बाबालाई जानेका छौ। जान्दछौ बाबा आउनु भएको छ। बेहदको वर्सा दिइरहनु भएको छ, जुन ५००० वर्ष पहिले तिमीलाई दिनु भएको थियो। उहाँ आउनु नै हुन्छ बच्चाहरूलाई बेहद स्वर्गको वर्सा दिन। उहाँ बेहदका बाबा हुनुहुन्छ फेरि पनि पढाउनुहुन्छ। भगवान् अर्थात् बाबा फेरि भगवानुवाच अर्थात् पढाउनुहुन्छ। के पढाउनुहुन्छ? त्यो पनि तिमी बच्चाहरूले बुझ्दछौ। हामी बाबाको सम्मुख बसेका छौं। बाबाले कुनै शास्त्र पढनु भएको त छैन। यी दादाले पढेका छन्। उहाँलाई भनिन्छ नै ज्ञानका सागर, सर्वशक्तिमान् अधिकारी। स्वयं भन्नुहुन्छ– मैले सबै वेद, शास्त्र आदिलाई राम्ररी जान्दछु– यी सबै भक्तिमार्गका सामग्री हुन्। यी मैले रचेका होइनन्। सोधिन्छ यी शास्त्र कहिलेदेखि पढ्दै आएका छौ? तब भन्छन् यो परम्परादेखि चल्दै आएको हो। बाबा भन्नुहुन्छ– मलाई त कोही पढाउनेवाला छैन। न मेरा कोही पिता छन्, अरू सबै त गर्भमा प्रवेश गर्छन्, आमाको पालना लिन्छन्। म त गर्भमा आउँदै आउँदिनँ, जसले आमाको पालना लिऊँ। मनुष्यको आत्मा गर्भमा जान्छ। सत्ययुगका लक्ष्मी-नारायणले पनि गर्भबाट जन्म लिएका हुन्। त्यसैले उनीहरू पनि मनुष्य भए। म त यस शरीरमा आएर प्रवेश गर्छु, ड्रामा प्लान अनुसार कल्प पहिले जस्तै। यी शव्द अरू कसैले पनि जान्दैनन्। कल्पको आयुको विषयमा पनि कसैलाई थाहा छैन। बाबा नै बसेर सम्झाउनु हुन्छ म तिम्रो बाबा पनि हुँ, शिक्षक पनि हुँ, सतगुरु पनि हुँ। तिमीलाई थाहा छ– यहाँ बाबाले सम्पत्ति दिनुहुन्छ। बाबा स्वर्गको बादशाही दिन आउनु भएको छ। नर्कको राजाई कहाँ दिनुहुन्छ! यो बुद्धिमा रहनुपर्छ, बेहदका बाबाले हामीलाई राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। बाबाले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। भन्नुहुन्छ– मेरो मतमा चल, म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु। फेरि द्वापरदेखि तिमी रावणको मतमा चल्छौ। सत्ययुगमा त कुनै

मनुष्यको मत गति-सद्गतिको लागि मिल्दैन। न आवश्यक छ। कलियुगमा सबै गति-सद्गतिको लागि मत माग्छन्। जान्दछन् हामी कुनै समय स्वर्गमा थियौं, पावन थियौं, तब त पुकार्छन्– हे पतित-पावन, हे सद्गति दाता हामीलाई सद्गति दिनुहोस्। सत्ययुगमा यो कोलाहल गर्दैनन्। अब तिमीलाई थाहा छ– बाबा आउनु भएको छ। धेरै सरल रूपले राजयोग र सहज ज्ञानको मत दिनुहुन्छ। उहाँको श्रीमत हो। उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ भगवान्। उहाँ भन्दा उच्च कोही छैन, उहाँ नै हाम्रा रूहानी बाबा हुनुहुन्छ। रूहानी बाबा हुनाले उहाँले आत्मालाई नै ज्ञान दिनुहुन्छ, शारीरिक पिता हुँदा बच्चाहरूले शारीरिक ज्ञान लिन्छन् त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– आत्म-अभिमानी बन र बाबालाई याद गर। कुनै पनि देहधारीको याद रहनु हुँदैन। तिमी आत्मा हौ, मनुष्य जति नै राम्रा हुन्, धनवान् हुन्, मीठा हुन् तापनि देहधारीलाई याद गर्नु हुँदैन। एक परमपिता परमात्मालाई नै याद गर्नु। कुनै धनवानको बच्चा छ भने पितालाई नै याद गर्छ। गान्धी वा शास्त्रीलाई कहाँ याद गर्छ। सबैभन्दा धेरै याद परमपिता परमात्मालाई गर्छन् फेरि कसैले लक्ष्मी-नारायणलाई, कसैले राधा-कृष्णलाई पनि याद गर्छन्। सम्झन्छन् यिनीहरू थिए र गएका हुन्। उनीहरूको इतिहास-भूगोल पनि छ। उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ बाबा, उहाँ फेरि आउनुहुन्छ, वास्तवमा विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ। कलियुग पछि सत्ययुग आउँछ। तर यो तिमी बच्चाहरू बाहेक अरू कसैलाई पनि थाहा छैन। केवल भन्नको लागि मात्र भन्छन्– इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ। केही पनि बुझ्दैनन्। पहिले तिमी पनि त्यस्तै थियौ। सम्झन्थे लक्ष्मी-नारायणको राज्य अवश्य थियो, तर कति समय चल्यो, के भयो फेरि उनीहरू कहाँ गए, केही पनि थाहा थिएन। अहिले पनि नम्बरवार राम्ररी धारण गरेर श्रीमतमा चलिराख– यो पनि ठीक हो। मनसा-वाचा-कर्मणा मदत दिन्छन्। ज्ञान र योगको मदतबाट धेरैको कल्याण गर्छन्।

तिमी शक्ति सेना डबल अहिंसक हौ। तिमीमा कुनै हिंसा छैन। तिमीले कसैलाई पनि दुःख दिदैनौ। हिंसा अर्थात् दुःख दिनु। मुक्का हान्नु, तरवार चलाउनु वा काम कटारी चलाउनु– यो सबै दुःख दिनु हो। तिमीले कुनै पनि प्रकारको दुःख दिँदैनौ त्यसैले अहिंसा परमोधर्म भनिन्छ। मनुष्यले त सबै हिंसा गर्छन्। हो नै रावण राज्य। मनुष्यले त श्रीकृष्णको चरित्रमा पनि हिंसा देखाएका छन्। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ श्रीकृष्ण त राजकुमार थिए, उनको यस्तो चरित्र वा जीवन कहानीको कुरा होइन। चरित्र हो नै ईश्वरको। उहाँ नै रत्नागर, सौदागर, ज्ञानका सागर, जादुगर हुनुहुन्छ। हरे, निराकार परमात्माले फेरि सौदा कसरी गर्नुहुन्छ? व्यापारी (सौदागर) त मनुष्य हुन्छन् नि। यी सबै कुरालाई तिमीलाई थाहा छ– भने कसरी सौदागर र रत्नागर हौ। उहाँलाई सबैले किन याद गर्छन्। हे पतित-पावन, सर्वका सद्गति दाता, दुःखहर्ता सुखकर्ता। महिमा पनि एकको हो। यो महिमा न त सूक्ष्मवतन वासी, न स्थूलवतन वासीको हुन सक्छ। यो महिमा हो मूलवतन वासीको। उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ बाबा, हामी आत्माहरू उहाँका बच्चा हौं। हामी सबै नम्बरवार पार्ट खेल्न आउछौं। बाबा भन्नुहुन्छ– यो जुन ज्ञान तिमीलाई सुनाउँछु– त्यो प्रायः लोप हुन जान्छ। ती गीताहरू त धेरै छन्। फेरि पनि पुराना गीता निस्कन्छन्। तिम्रा कागज कहाँ निस्कन्छन् र! गीता धेरै भाषामा छन्। उच्चभन्दा उच्च गीता हो तर सबै बनाएका हुन् मनुष्यहरूले, यथार्थ त होइन त्यसैले सबै अँध्यारोमा छन्, तब गाउँछन्– ज्ञान सूर्य प्रगटा... यस सूर्यको महिमा होइन। यस सूर्यले घाम दिन्छ, सागरले पानी दिन्छ,

उहाँको नाम यिनीहरूलाई र यिनीहरूको नाम उहाँलाई राखिदिएका छन्। ज्ञानसागरलाई नै ज्ञानसूर्य भन्छन्। तिमीलाई थाहा छ– हाम्रो अन्धकार अब हटिइसकेको छ। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई तिमीले मात्रै जान्दछौ। रचयिताको पार्टलाई जान्दछौ भने अरूको पार्टलाई पनि अवश्य जान्दछौ होला। तिमीलाई ज्ञान मिलिरहेको छ। तिमीलाई थाहा छ– यहाँ बाबा धेरै प्यारा हुनुहुन्छ। हामीलाई जीवन दान दिनुहुन्छ। दुःखबाट छुटाउनुहुन्छ। कालको अधिनताबाट छुटाउनु हुन्छ। कोही मर्नबाट बचे भने भन्छन्– डाक्टरले जीवनदान दिए। तिमीलाई त एकै पटक यस्तो जीवनदान मिल्छ– जो तिमी कहिल्यै विमारी हुँदैनौ, फेरि यो पनि भन्नु पर्दैन फलानाले जीवनदान दिए। यो हो बिलकुल नयाँ कुरा।

अहिले तिमी जीवित छँदै बाबाका बनेका छौ। कसै-कसैलाई फेरि माया रावणले आफूतिर तान्दछ। त्यसलाई भनिन्छ रावण रूपी कालले खायो। ईश्वरीय गोदमा आएर पनि फेरि परिवर्तन भएर आसुरी गोदमा जान्छन्। कालले खाएन तर जिउँदै ईश्वरका बने, फेरि जिउँदै रावणका बन्दछन्। यहाँ धर्मात्मा बने फेरि त्यहाँ गएर अधर्मी बन्दछन्। यहाँ संगममा धर्मको राज्य हुन्छ, त्यहाँ अधर्मको राज्य हुन्छ। सत्ययुगमा हुन्छ नै एक धर्म। कलियुगमा छ नै अधर्मको राज्य, कौरव राज्य। पाण्डवको साथमा भन्दछन् कृष्ण थिए। तिम्रो साथमा त शिवबाबा हुनुहुन्छ। जुवाको कुरा होइन। राजाईं न कौरवको हो, न पाण्डवको हो। बाबा आएर धर्मको राज्य स्थापना गर्नुहुन्छ। चाहन्छन् पनि रामराज्य होस्। हामी स्वर्गवासी बनौं अर्थात् यो नर्क हो। तर कसैलाई सीधा नर्कवासी भन्यो भने रिसाउँछन्। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। बेहदका बाबा निराकार हुनुहुन्छ। बेहदका बाबालाई नै भगवान् भनिन्छ। हदका बाबालाई भगवान् कहाँ भनिन्छ! कृष्णलाई कहाँ ज्ञानका सागर, पतित-पावन भनिन्छ! उहाँको महिमा केवल तिमी ब्राह्मणले जान्दछौ। तिमीलाई बाबा आएर आफू समान बनाउनुहुन्छ। बाबाले पनि जान्नुहुन्छ, तिमी बच्चाहरूले पनि जान्दछौ, वर्सा मिल्छ। जसरी लौकिक बाबाबाट बच्चाहरूलाई वर्सा मिल्छ। त्यो त बेग्ला-बेग्लै हुन्छ। यहाँ तिमीले सम्झन्छौ हामी बेहदका बाबाबाट वर्सा पाइरहेका छौं। यस्तो कुनै विद्यालय वा सतसंग छैन, जहाँ सबैले भनून् हामी बेहदका बाबाबाट वर्सा लिन आएका हौं। यहाँ बाबा राजयोग सिकाउनुहुन्छ। भन्दछन् तिमी नरबाट नारायण बन्छौ। त्यो अवश्य संगमयुग अर्थात् कलियुगको अन्त्य सत्ययुग आदिको संगम हुन्छ तब त तिमी पुरुषार्थ गरेर नरबाट नारायण बन्छौ। यो राजयोग हामी बाबाबाट सिकिरहेका छौं– नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बन्नको लागि। नर-नारायणको मन्दिर पनि बनाउँछन्। उनका ४ भुजा बनाउँछन्। किनकि साथमा छन्। नारी लक्ष्मीको फेरि मन्दिर छैन। नारी लक्ष्मीलाई दीपावलीमा बोलाउँछन्। उनलाई महालक्ष्मी भन्छन् तिमीले लक्ष्मीको मूर्ति ४ भुजा बाहेक देख्दैनौ। जसलाई पुज्दछन्, यिनी युगल विष्णुको रूप हो, त्यसैले ४ भुजा दिइएको छ। यी सबै कुरा बाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ। मनुष्यले त केही पनि जान्दैनन्। भगवान्लाई खोजिरहन्छन्। धक्का खाइरहन्छन्। भगवान् त हुनुहुन्छ नै माथि फेरि खोज्नुपर्ने किन आवश्यक छ। मन्दिरमा जुन चित्र छ त्यो चित्र घरमा राखेर किन पुज्दैनन्? खास गरी मन्दिरमा नै किन जान्छन्? मन्दिरमा जान्छन्, पैसा राख्छन्, दान गर्छन्। घरमा दान कसलाई गर्ने? यो सबै भक्तिमार्गको चलन हो। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीले कुनै पनि चित्र राख्न आवश्यक छैन। के तिमीले शिवबाबालाई जान्दैनौ जसले चित्र राख्छौ? के चित्र राख्नाले याद गर्न सक्छौ? पिता जीवित नै छन् भने बच्चाहरूले

किन चित्र राख्छन्? बाबाले तिमीलाई ज्ञान दिइरहनु भएको छ भने फेरि चित्रले के गर्छौं? वृद्धले याद भुल्छन् त्यसैले चित्र दिइन्छ। बाँकी अरू कुनै पनि देहधारीलाई याद गरिरह्यो भने अन्तिम समयमा उही याद आउँछ। केही न केही मोह छ भने ऊ तिम्रो पछि पर्छ। फेरि जतिसुकै शिवबाबाको चित्र राख। यदि मोह अरू तर्फ छ भने ऊ अवश्य याद आउँछ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू पूरा नष्टोमोह बन। कुनै पनि चीजमा मोह छ, २-४ जोर जुत्ता छन् भने त्यो याद आउँछ त्यसैले भनिन्छ धेरै कुनै पनि वस्तु नराख। होइन भने बुद्धि त्यसमा जान्छ। बाबा बाहेक अरू कसैलाई पनि याद नगर। लोभ हुन्छ नि– हामी राम्रा-राम्रा वस्त्र राखौं, २-४ जुत्ता राखौं, घडी राखौं। केही पैसा राखौं। राख्यौ भने त्यो याद आउँछ। बाबालाई थाहा हुनुपर्छ– तिम्रो पासमा के छ। वास्तवमा तिमीले केही पनि राख्नु हुँदैन, जे मिल्छ त्यही राख्नुपर्छ। एक बाबा बाहेक अरू केही पनि याद नरहोस्। यति अभ्यास गर्नुपर्छ– तब नै विश्वका मालिक बन्छौ। यो कसैले पनि सम्झदैनन्, राधा-कृष्ण विश्वका मालिक थिए, केवल यही भन्छन् भारतमा राज्य गरेर गएका हुन्। जमुनाको किनारामा यिनका महल थिए। तर ती सारा विश्वका मालिक थिए। यो केवल तिम्रो बुद्धिमा छ। बेहदका बाबा बेहदका मालिक बनाउन आउनु भएको छ। प्रजा र राजामा फरक धेरै छ। यहाँ तिमी नरबाट नारायण बन्न आएका हौ भने पूरा अनुसरण गर। विपन्नबाट सम्पन्न बन्नु छ। यति पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। खुशीले पढ्नुपर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) ज्ञान-योगद्वारा सबैलाई मदत गर्नुपर्छ। डबल अहिंसक बन्नु छ। कसैलाई पनि दुःख दिनु हुँदैन।

२) नष्टोमोह बन्नुपर्छ। कुनै पनि चीजमा बुद्धिको मोह राख्नु हुँदैन। एक बाबाको याद सधैं रहोस्– यसको अभ्यास गर्नुपर्छ।

वरदान:– दिव्य बुद्धिद्वारा त्रिकालदर्शी स्थितिको अनुभव गर्ने सफलतामूर्त भव

ब्राह्मण जीवनको विशेष उपहार दिव्य बुद्धि हो। यस दिव्य बुद्धिद्वारा बाबालाई, आफूलाई र तीनै काललाई स्पष्ट जान्न सक्छौ। दिव्य बुद्धिबाट नै यादद्वारा सर्व शक्तिलाई धारण गर्न सक्छौ। दिव्य बुद्धिले त्रिकालदर्शी स्थितिको अनुभव गराउँछ, उसको सामुन्ने तीनै काल स्पष्ट हुन्छ। भनिन्छ पनि जे सोच्छौ, जे बोल्छौ, अघि पछिको सोचेर सम्झेर गर। परिणामलाई जानेर कर्म गर्नाले सफलता अवश्य हुन्छ।

स्लोगन:– यथार्थ निर्णय दिनको लागि रूहानी नशाद्वारा निश्चिन्त स्थितिमा स्थित होऊ।